

Bilag 12.

UDENRIGSMINISTERIET.

Notat vedrørende den parlamentariske forsamlings indsats under forhandlingerne mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og tredjelande.

I. Forsamlingens beføjelser er ret begrænset. Den skal i en række i traktaten nærmere fastsatte tilfælde ytre sig om de forslag til udfyldning af fællesmarkedstraktatens rammebestemmelser, som bliver den forelagt af kommissionen, og den kan i forbindelse med behandlingen af kommissionens årsrapport om Fællesskabets virksomhed drøfte praktisk taget ethvert spørgsmål af betydning for Fællesskabet; men de meningstilkendegivelser, der fremkommer, såvel som de resolutioner eller henstillinger, der eventuelt vedtages som udtryk for forsamlingens opfattelse, har karakter af rådgivende udtalelser og er ikke bindende for Fællesskabets øvrige organer eller for medlemsregeringerne. Dog er forsamlingen i én henseende tillagt en ret vidtgående beføjelse, idet den ved et mistillidsvotum kan tvinge kommissionen til at gå af.

Hvad angår forhandlinger mellem Fællesskabet og udenforstående lande, skal i henhold til fællesmarkedstraktaten alene associeringsaftaler, der indgås af rådet, forelægges den parlamentariske forsamling, medens aftaler om optagelse af nye medlemmer, som indgås mellem det nye medlem og de hidtidige medlemslande, alene skal ratificeres af vedkommende stater. Det er dog et åbent spørgsmål, om medlemsregeringerne desuagtet vil ønske til sin tid også at få aftaler om optagelse af nye medlemmer gjort til genstand for drøftelse i forsamlingen.

Betydningen af forsamlingens hidtidige tilkendegivelser vedrørende forhandlingerne med tredjelande og forholdet til de udenforstående lande i det hele taget er af indirekte karakter og må sikkert først og frem-

mest søges i den indflydelse, de kan have på den offentlige meningsdannelse i medlemslandene og i de udenforstående lande, en meningsdannelse, der ifølge sagens natur er i stadig udvikling.

En meningstilkendegivelse som den, der kommer til udtryk i Birkelbach-rapporten, kan således ikke tages som udtryk for Det europæiske økonomiske Fællesskabs eller dets medlemsregeringers stilling til spørgsmålet om vilkårene for medlemskab eller associering, men alene som et særdeles vægtigt indlæg i den politiske debat om udformningen af samarbejdet i Europa. Man kunne spørge, om den da efter at være tiltrådt af Fællesskabets parlamentariske forsamling kan tages som udtryk for den politiske opinion i Fællesskabets hidtidige medlemslande med hensyn til spørgsmålet om andre landes indtræden i Fællesskabet. Også her må svaret være forbeholdt. Forsamlingen er som bekendt ikke fremstået ved direkte valg, men dens medlemmer er udpeget blandt medlemmerne i de seks landes nationale parlamenter. Ved besættelsen af pladserne i forsamlingen har der været en naturlig tendens til at udpege parlamentarikere, som i særlig grad har interesseret sig for europæiske spørgsmål. Blandt disse har de såkaldte „føderalister“, der er tilhængere af et forenet Europa baseret i vid udstrækning på overnationale organer, hidtil været de mest fremtrædende i forsamlingen, og de politiske tilkendegivelser, der er udgået fra forsamlingen, har derfor haft en mere „føderalistisk“ tendens end den, der gør sig gældende i medlemslandenes nationale parlamenter eller i medlemslandenes regeringer.

II. Om Birkelbach-rapportens tilblivelse